Giảng Ký Địa Tạng — Quyển Hạ — Phần 5

Địa Tạng Bổn Nguyện Kinh Giảng Ký (HT Tịnh Không)

thiện. Trong Quán Kinh dạy chúng ta Tịnh Nghiệp Tam Phước, trình độ thấp nhất phải là "Hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng, từ tâm chẳng sát hại, tu thập thiện nghiệp". Nếu bạn lìa khỏi ác đạo, tu thiện đạo, đó là "Thọ trì Tam Quy, đầy đủ các giới, chẳng phạm oai nghi", cho đến "Phát Bồ Đề tâm, tin sâu nhân quả, đọc tụng Đại Thừa, khuyến tấn hành giả", hành Bồ Tát đạo. Từ trong ác đạo quay đầu trở lại chuyển đến Bồ Tát đạo, đây là cõi tốt, được vậy bạn sẽ yên vui. Phải từng giờ từng phút ghi nhớ lời cảnh giác của Bồ Tát, tuyệt đối không được đi vào đường cũ. "Thử lộ nhập giả" đây là nói tam ác đạo, nếu bạn đi vào con đường này thì bạn sẽ rất khó thoát ra. "Phục tổn tánh mạng" tánh mạng là chỉ pháp thân huệ mạng, nghiêm trọng đến làm hại pháp thân huệ mạng. Người này được Phật, Bồ Tát răn dạy, sau khi giác ngộ vô cùng cảm kích Phật, Bồ Tát, và cũng tôn kính phi thường, thực sự có thể y giáo phụng hành.

Lâm biệt chi thời, tri thức hựu ngôn: "Nhược kiến thân tri cập chư lộ nhân nhược nam nhược nữ, ngôn ư thử lộ đa chư độc ác, táng thất tánh mạng, vô lịnh thị chúng tự thủ kỳ tử". (Lúc từ biệt nhau, vị
tri thức lại nói thêm: "Nếu gặp người thân quen, cùng những người đi đường hoặc trai hoặc gái, thì hãy bảo với họ rằng con đường đó có nhiều sự ác độc, [vào đó có thể] mất cả tánh mạng, đừng để cho những người ấy tự vào chỗ chết".)

Kinh văn đến chỗ này toàn là thí dụ. Lúc thiện tri thức từ biệt với kẻ ấy, lại đặc biệt căn dặn rằng kẻ ấy đã hiểu rõ rồi, đã quay trở về, rất tốt! Bạn phải giúp đỡ kẻ khác, thân thích, bạn bè, "tri" là bạn bè, thân quyến bạn bè của bạn, bạn tri giao, đây là những người gần gũi bạn nhất. "Cập chư lộ nhân" là những người bạn không quen biết. Nói cách khác chỉ cần gặp người đi vào tam ác đạo, khi bạn gặp thì nên khuyên họ. Bất luận là nam hay nữ, bạn nên nói với họ con đường này "có nhiều việc ác, độc, đánh mất tánh mạng", đây là sự thật, chẳng giả dối tí nào. Tham- sân-si là bệnh độc nghiêm trọng nhất, lục đạo tam đồ là do chúng biến hiện ra. Trong đời chúng ta thường thường có bệnh khổ, tại sao con người sanh bệnh? Tại vì trong tâm bạn có ba thứ bệnh độc nên bạn mới sanh bệnh. Nếu trong tâm bạn chẳng có tam độc này, thì bạn làm sao sanh bệnh được? Bên trong có bệnh độc, bên ngoài có tà nhiễm, danh Phẩm Thứ Tám: Các Vua Diêm La và Quyến Thuộc Tán Thán - Tập 29 89

văn lợi dưỡng, ngũ dục lục trần là tà nhiễm, bên trong kết hợp với bên ngoài thì bạn làm sao không sanh bệnh cho được? Bệnh phát sanh từ chỗ này vậy. Nếu tâm bạn thanh tịnh thì thân sẽ thanh tịnh, cảnh giới sẽ thanh tịnh, làm sao sanh bệnh cho được? Chúng ta thấy ở đây có chẳng ít người niệm Phật vãng sanh, cư sĩ Lý Mộc Nguyên đã từng báo cáo, rất nhiều đồng tu vãng sanh đều biết trước ngày giờ vãng sanh, chẳng sanh bệnh, đứng mà vãng sanh, ngồi mà vãng sanh, vãng sanh vô cùng thong dong, vô cùng tự tại, nguyên nhân là gì? Họ đã đoạn dứt tam độc phiền não bên trong, đây là công phu niệm Phật đắc lực. Niệm Phật đến lúc tham-sân-si dứt hết, niệm dứt thị phi, nhân ngã, ngũ dục lục trần, nên họ có được quả báo thù thắng như vậy. Chúng ta phải

hiểu rõ đạo lý này, chúng ta đã nhìn thấy sự thật này rất nhiều. Hiện nay quan trọng nhất là chính mình, chúng ta có thể đoạn dứt tham-sân-si tam độc hay không? Có thể tương lai vãng sanh được tự tại như họ không? Họ có thể làm được thì tại sao chúng ta làm không được. Phải thường suy nghĩ, chuyện này chẳng vì ngoại duyên, hoàn toàn ở tại chính mình. Việc này chư Phật, Bồ Tát không thể giúp được, chư Phật, Bồ Tát giúp mình chỉ là khai thị, kinh điển chính là lời khai thị, dạy rõ những chân tướng sự thật này cho chúng ta. Làm thế nào sửa đổi tâm lý, chuyển đổi cảnh giới, đây là chuyện của chúng ta. Chúng ta phải giác ngộ, phải khế nhập vào cảnh giới, nhập tức là sửa đổi tâm lý, sửa đổi cảnh giới, lợi ích hiện tại là thân tâm được khỏe mạnh. “Vô lịnh thị chúng tự thủ kỳ tử” đây là đại từ đại bi, nhìn thấy chúng sanh tạo ác nghiệp, không thể không nói, không thể không khuyên nhủ. Thuyết pháp, khuyên nhủ cũng cần có duyên phận, người giác ngộ biết được. Duyên phận này, nếu có khả năng thì xây đạo tràng, đây là duyên phận. Chư vị nghĩ xem nếu Tân Gia Ba chẳng có đạo tràng Cư Sĩ Lâm này, chẳng có đạo tràng Tịnh Tông Học Hội thì chúng ta sẽ chẳng có duyên. Còn phải biết cách thỉnh mời, phải quen biết thiện tri thức, chúng ta biết thì mời họ đến chỗ này giảng kinh thuyết pháp, dạy chúng ta tu hành; phải có người mời, nếu không ai mời thì thiện tri thức chẳng tự đến. Đức Phật Thích Ca Mâu Ni thị hiện thành Phật, người thế gian chúng ta chẳng có người nhận biết được, chẳng có người mời Ngài. Trong tình trạng như vậy thì đức Phật Thích Ca sẽ nhập Niết Bàn, chỉ có thể ra đi. May nhờ có người ở cõi trời Tịnh Cư nhìn thấy, Trời Tịnh Cư ở cõi Tứ Thiền, người ở Ngũ Bất Hoàn thiên nhìn thấy, nhìn thấy đức Phật Thích Ca Mâu Ni thị hiện thành đạo dưới gốc cây Bồ Đề, họ bèn xuống đây thay chúng ta khải thỉnh.

Phẩm Thứ Tám: Các Vua Diêm La và Quyến Thuộc Tán Thán - Tập 29 90

Câu “vô lịnh thị chúng tự thủ kỳ tử” tức là khuyên chúng ta nên thay mặt những người mê này lễ thỉnh, thỉnh pháp. Hiện nay phương thức thỉnh pháp rất nhiều, chúng ta có thể lợi dụng phương tiện khoa học kỹ thuật tối tân. Thời quá khứ thực sự là rất khó khăn, nơi chốn giảng kinh có hạn, có thể dung nạp số lượng đại chúng cũng có hạn. Ngay cả ba, bốn mươi năm trước những thiết bị khuếch âm cũng vô cùng sơ sài, thật là chẳng dễ. Hiện nay chúng ta lợi dụng khoa học kỹ thuật tân tiến nên rất thuận tiện. Đặc biệt là chúng ta lợi dụng mạng lưới điện toán, chúng ta biết thế kỷ hai mươi mốt nhất định sẽ bước vào thời đại mạng lưới điện toán, mọi người đều nhìn thấy rõ ràng. Tôi tin tưởng máy điện toán tương lai sẽ mỏng, sẽ nhỏ hơn cuốn sách trong tay chúng ta, có thể máy điện toán nhỏ có thể bỏ vào túi của quý vị, bạn có thể lợi dụng thiết bị này để thâu nhận thông tin toàn thế giới, đây là xu hướng nhất định. Đây là việc tương lai ai cũng chẳng tách lìa, sẽ là vật cần dùng trong đời sống của bạn, nên người hiện đại không thể không học [sử dụng] máy điện não, không thể không có hiểu biết về điện não. Chúng ta lợi dụng phương tiện này để truyền bá, cho nên hiện trường giảng kinh lớn nhỏ chẳng thành vấn đề, thính chúng nhiều ít cũng chẳng quan trọng, chúng ta truyền bá đi khắp thế giới cùng lúc, ở bất cứ nơi đâu bạn chỉ cần bấm vài cái nút thì bạn liền có thể nghe được. Qua vài ngày nữa màn ảnh này của chúng ta cũng sẽ được phát ra, chẳng khác gì với màn ảnh trên TV của bạn. Cho nên khuynh hướng dùng mạng lưới điện toán để truyền thông, chúng ta tin tưởng tương lai sẽ thay thế máy

truyền hình, tiền vốn của máy truyền hình quá cao, nhất định [mạng lưới điện toán] sẽ thay thế truyền hình, máy truyền hình sẽ bị đào thải. Hiện nay chúng ta làm công việc này rất dễ dàng, chúng ta nói cho họ biết địa chỉ trên mạng là được, liền có thể giới thiệu Phật pháp cho họ. Nói rõ sự tốt lành, lợi ích của Phật pháp, nói với họ vào địa chỉ trên mạng này tìm xem những thông tin về Phật pháp. Chẳng giống khi trước phải mất rất nhiều công sức, thật chẳng thuận tiện, hiện nay làm việc hoằng pháp lợi sanh thuận tiện hơn nhiều. Nhưng tự mình phải hết lòng tu học, phải làm một gương tốt cho người ta coi. Nếu không, khi bạn giới thiệu cho họ, [họ sẽ hỏi] Phật pháp tốt như vậy tại sao chính bạn lại không tu? Lòng tin của người ta sẽ mất đi. Tự mình bạn phải chân tu, tự mình phải làm một tấm gương tốt, làm cho người ta nhìn thấy bạn liền sanh lòng ngưỡng mộ, sanh tâm hoan hỷ, vậy thì họ mới tin tưởng, điều này vô cùng quan trọng! Thế nên chúng ta giới thiệu Phật pháp cho người ta, trước hết phải chuẩn bị hình tượng

Phẩm Thứ Tám: Các Vua Diêm La và Quyến Thuộc Tán Thán - Tập 29 91

Phật pháp cho tốt đẹp, làm cho chiêu bài tốt đẹp, có bao bì đẹp đẽ, sáng sủa làm cho người ta vừa nhìn liền ưa thích, đây là việc rất quan trọng. Đó là tự mình phải y giáo phụng hành, phải có được thành tích trong sự tu học của mình, được vậy thì khi chúng ta giới thiệu cho người ta, người ta mới tin tưởng. Chúng ta đích thật từ trong chỗ độc, chỗ ác quay đầu trở lại, đạt được thiện lợi chân thật, làm cho họ nhận thấy rõ ràng thì họ mới tin tưởng; khi họ có thể quay đầu thì chúng ta mới thâu được hiệu quả. Xem tiếp kinh văn, đây là "pháp hợp", kết hợp thí dụ nói trên với lời dạy của Bồ Tát:

Thị cố Địa Tạng Bồ Tát cụ đại từ bi cứu bạt tội khổ chúng sanh. Sanh nhân thiên trung lịnh thọ diệu lạc, thị chư tội chúng tri nghiệp đạo khổ, thoát đắc xuất ly vĩnh bất tái lịch. (Thế nên Bồ Tát Địa Tạng
đầy đủ đức đại từ bi, cứu vớt những chúng sanh mắc tội khổ, khiến cho họ được sanh trong cõi trời, cõi người, hưởng sự vui sướng vi diệu. Những kẻ có tội đó biết rõ sự khổ trong nghiệp đạo rồi, khi đã được ra khỏi, vĩnh viễn chẳng trở vào nữa.)

Chữ Tái (), ngày nay chúng ta không viết chữ này, chữ Tái thời xưa với chữ Tái ()
trong chữ tái lai, là đồng âm, đồng nghĩa. Đây là nói trong bản văn này, Địa Tạng Bồ Tát đại từ đại bi, cứu vớt những chúng sanh chịu tội khổ trong tam đồ lục đạo, thoát khỏi ác đạo rồi đến cõi người, cõi trời; sự vui trong cõi trời người so với tam ác đạo thì thật là sự vui sướng vi diệu. Ngày nay chúng ta được thân người [nên chúng ta biết] những việc ở cõi người thọ nhận đích thật là khổ. Đặc biệt là xã hội ngày nay, nửa thế kỷ gần đây, chúng ta cảm thấy mỗi năm khổ hơn năm trước. Xã hội thời xưa đích thật [yên vui hơn bây giờ] nếu chúng ta so sánh kỹ càng, người thời xưa hưởng thụ thực sự là "thọ diệu lạc". Nhân khẩu thời xưa chẳng nhiều như hiện nay, cuối triều Thanh đầu thời Dân Quốc nhân khẩu Trung Quốc thời đó thống kê là bốn vạn vạn người, [nghĩa là] bốn ức, ngày nay là mười ba ức. Nhân khẩu ít thì xã hội đơn thuần, phong tục thuần phát, nhân tâm đôn hậu, xã hội như vậy thật đáng hoài niệm. Xã hội ngày nay là gì? Nếu là người hiểu rõ ràng thì sẽ chẳng hoài niệm xã hội hiện nay. Đích thật là như thánh hiền thế gian, xuất thế gian

nói thời thế đại loạn, thiên hạ đại loạn, hoàn toàn đi lệch ra ngoài quỹ đạo. Nhân sự thoát khỏi quỹ đạo, quỹ đạo tức là luân thường đạo đức, là quỹ đạo của nhân sự. Con người thoát ra khỏi quỹ đạo luân thường thì địa cầu cũng chẳng bình thường nữa, hoàn cảnh cư trú của chúng ta xảy ra tai biến khác thường. Ngày nay mọi người cảm thấy rất rõ rệt khí hậu khác thường, chẳng bình thường. Căn cứ theo sự ghi chép từ đó đến giờ thì sẽ thấy vô cùng rõ ràng, khí hậu trên toàn thế giới có sự biến hóa to lớn. Chư vị phải biết sự thay đổi này ảnh hưởng rất lớn, ảnh hưởng đời sống của chúng ta, ảnh hưởng sự canh tác của nông dân tức là ảnh hưởng đến sự sản xuất của nông sản, trực tiếp ảnh hưởng đến thức ăn, quần áo, cư trú, hành động trong đời sống chúng ta, do đó bạn mới hiểu được đây là thời thế đại loạn. Tại sao lại tạo thành hiện tượng này? Người xưa nói "lỗi do không đọc sách thánh hiền", đạo lý là ở chỗ này. Sách thánh hiền là giáo dục, nói đến rốt ráo tức là giáo dục hoàn toàn thất bại, tạo nên hiện tượng đại loạn ngày nay, đời sống của chúng ta khổ chẳng nói nổi. Ngày nay bạn hưởng thụ niềm vui của ngũ dục lục trần, niềm vui này là gì? Nói thật ra niềm vui này cũng giống như hút thuốc phiện, chẳng phải là niềm vui thực sự, hậu quả chẳng lường được, quý vị hãy bình tĩnh suy nghĩ lời tôi nói thì sẽ hiểu. Hôm nay đã hết giờ, chúng tôi giảng đến đây thôi.

Tập 30 (Số 14-12-30)

Xin mở cuốn Khoa Chú quyển trung, trang một trăm mười, kinh văn phía trước có nêu một thí dụ, thí dụ rất cạn cợt, dễ hiểu, kinh văn phía sau là pháp hợp, hợp lại đoạn thí dụ này. Xin xem kinh văn, hàng thứ nhất:

Thị cố Địa Tạng Bồ Tát cụ đại từ bi cứu bạt tội khổ chúng sanh, sanh nhân thiên trung lịnh thọ diệu lạc, thị chư tội chúng tri nghiệp đạo khổ, thoát đắc xuất ly vĩnh bất tái lịch. (Thế nên Bồ Tát Địa Tạng
đầy đủ đức đại từ bi, cứu vớt những chúng sanh mắc tội khổ, khiến cho họ được sanh trong cõi trời, cõi người, hưởng sự vui sướng vi diệu. Những kẻ có tội đó biết rõ sự khổ trong nghiệp đạo rồi, khi đã được ra khỏi, vĩnh viễn chẳng trở vào nữa.)

Đọc đoạn văn này xong chúng ta phải nên cảnh tỉnh, phòng bị. Bồ Tát khuyên răn hết thảy chúng sanh trong ác đạo, làm cho họ giác ngộ, sám hối, quay đầu. Phàm là ai trong ác đạo có thể sanh lên một niệm sám hối chân thật thì có thể thoát ra khỏi ác đạo liền, chúng ta thấy những sự việc này [được ghi chép] trong kinh điển rất nhiều. Có rất nhiều đồng tu coi xong nhưng không thể tin tưởng, cứ cho rằng cả đời tạo rất nhiều tội nghiệp, đọa vào ác đạo thì rất khó thoát ra, trong kinh này cũng nói đọa vào ác đạo rất khó thoát khỏi. Tại sao một niệm chân thật sám hối thì họ thoát ra khỏi rất dễ dàng? Nói thật ra chính là chúng sanh tạo ác nghiệp thật rất khó khởi lên một niệm chân thành sám hối [cho dù] nhỏ bé, đạo lý là như vậy. Họ có thể dấy khởi một niệm, họ thật sám hối, chẳng phải giả, thực sự quay đầu. Ngạn ngữ đời xưa ở Trung Quốc có nói "lãng tử quay đầu, vàng cũng không đổi", một khi họ quay về thì họ là người tốt nhất

trong các người tốt, vô cùng hiếm hoi! Vấn đề là họ ở trong ác đạo. Trong cõi người chúng ta có được bao nhiêu người sanh lên một niệm chân tâm [sám hối] quay về? Đầu óc của con người tỉnh táo hơn đầu óc của chúng sanh trong tam ác đạo rất nhiều. Chúng ta cũng có thể nói theo cách này, trong thập pháp giới càng lên cao thì đầu óc càng tỉnh táo, càng không mê; càng đi xuống thì càng mê hoặc, càng không tỉnh táo, ở cõi địa ngục thì mê đến cùng cực. Trong hoàn cảnh ấy, họ muốn sanh một tâm niệm thanh tịnh, một tâm niệm sám hối thì bạn phải biết đó là hy hữu, khó được biết mấy. Bởi vậy Phật mới nói rất khó thoát ra khỏi ác đạo, đạo lý là như vậy. Cùng một đạo lý, tại sao chúng ta đọa lạc trong luân hồi, vô lượng kiếp đến nay đời đời kiếp kiếp đều chẳng thoát ra khỏi lục đạo luân hồi, nguyên nhân là gì? [Từ đây] bạn mới biết một niệm chân tâm sám hối ấy khó phát khởi vô cùng, đạo lý là như vậy. Phàm thánh thực sự chỉ cách nhau ở một niệm, một niệm giác thì siêu phàm nhập thánh, một niệm mê thì vĩnh viễn đọa trong luân hồi, chỉ ở trong vòng một niệm mà thôi. Phật, Bồ Tát cứu độ chúng sanh chẳng có gì khác ngoài việc khuyên chúng sanh khởi một niệm giác, khởi một niệm giác này họ liền siêu sanh. Siêu sanh đến cảnh giới gì? Vậy thì phải coi mức độ giác ngộ của họ. Nếu là triệt để giác ngộ, từ địa ngục liền có thể thành Phật, bạn tin không? Chúng ta đọc kinh Vô Lượng Thọ thì sẽ tin, bốn mươi tám nguyện trong kinh Vô Lượng Thọ có thể làm cho chúng sanh trong chín pháp giới bình đẳng thành Phật, đây là điểm thù thắng của pháp môn này, công đức lợi ích của pháp môn này không thể nghĩ bàn. Nếu Phật không thể dạy cho chúng sanh trong địa ngục lập tức

thành Phật thì trí huệ, khả năng của Phật đáng để cho chúng ta hoài nghi, Phật còn chuyện gì không thể làm được nữa chăng? Đức Phật thực sự có thể làm được, vấn đề là chúng sanh trong địa ngục có chịu hợp tác hay không? Nếu không chịu hợp tác, không chịu tin tưởng, không chịu y giáo phụng hành thì Phật cũng chẳng có cách chi. Đây không phải là năng lực của Phật không đủ, mà là đối phương có chướng ngại, có nghiệp chướng. Mọi người hiểu rõ đạo lý này xong thì mới biết chân tâm rất đáng quý. Ngày nay chúng ta trong xã hội, bạn đã học Phật rồi, như thế nào gọi là học Phật? Bạn thực sự học Phật hay học giả. Thực sự học Phật thì chẳng có gì khác, phải dùng chân tâm, chẳng lừa gạt mình, chẳng lừa gạt chúng sanh, bạn dùng chân tâm. Nếu còn tự gạt mình và gạt người, một ngày bạn niệm mười vạn câu Phật hiệu cũng không dùng được, đúng như cổ đức có nói “Hét bể cổ họng cũng luống công”. Chúng ta bước vào Niệm Phật Đường có bao nhiêu người đạt được nhất tâm, bao nhiêu người có thể vãng sanh phẩm với vị cao, phải coi người ấy dùng tâm gì. Vãng sanh Tây Phương Cực Lạc thế giới bốn cõi, ba bậc, chín phẩm, bạn sanh vào phẩm nào cũng xem bạn dùng tâm gì. Nếu bạn dùng tâm chân thành rốt ráo viên mãn thì bạn nhất định sẽ sanh đến Thật Báo Trang Nghiêm Độ, thượng phẩm thượng sanh. Chư vị phải biết, Thật Báo Độ thượng phẩm thượng sanh, đến đó bèn làm Phật, bèn thành Phật. Do đó phải coi mức độ trong chân tâm của bạn. Chân tâm còn có sai khác nữa ư? Có chứ, làm sao không sai khác được! Kinh Hoa Nghiêm nói về bốn mươi mốt địa vị Pháp Thân Đại Sĩ đều dùng chân tâm, dùng chân tâm nhiều ít chẳng đồng đều. Chỉ dùng một ít, dùng một chút chân tâm, thì đó là Viên Giáo Sơ Trụ Bồ Tát; thêm một chút nữa thì đó là Nhị Trụ Bồ Tát. Do đó rốt

ráo viên mãn chân tâm thì bạn sẽ ở quả vị Phật, quả địa Như Lai. Trong chân tâm của Đẳng Giác Bồ Tát còn xen tạp một phẩm vọng, bốn mươi mốt phẩm hư vọng này gọi là Vô Minh, bốn mươi mốt phẩm vô minh, Ngài còn một phần vô minh chưa đoạn thì vẫn chưa viên mãn. Cho nên việc này hoàn toàn phải coi chúng ta dùng chân tâm hết bao nhiêu phần. Khi hiểu được đạo lý này, sự thật này thì tại sao không hoàn toàn dùng chân tâm? Chúng ta tận lực dùng tâm chân thành để cư xử với người, dùng đức báo đức, dùng đức báo oán, đó là Bồ Tát đạo. Quên ơn phụ nghĩa, dùng oán báo oán, đó là ác đạo chúng sanh, trong lục đạo chẳng phải là tam thiện đạo mà là tam ác đạo. Dùng vọng tâm bèn đọa ác đạo, lục đạo đều là ác đạo, dùng chân tâm thì siêu phàm nhập thánh. Do đó chúng ta đừng lo người ta dùng tâm gì để đối xử với chúng ta, họ dùng vọng tâm, thậm chí hủy

báng mình, sỉ nhục mình, hãm hại mình, thì mình cũng vui vẻ tiếp nhận, vẫn cứ dùng tâm chân thành để đối xử với họ. Tại sao vậy? Mình muốn làm Phật, mình muốn vãng sanh được phẩm vị cao; họ chẳng muốn làm Phật, họ muốn vào tam ác đạo. Đây là việc sanh tử đại sự mà tôi thường nhắc đến, sau khi chết đi mười pháp giới bày trước mặt, chúng ta chọn cõi nào? Việc này rất quan trọng. Tôi chọn cõi Phật, Bồ Tát, họ vẫn chọn lục đạo luân hồi y như cũ, họ chọn đường của họ, tôi đi đường của tôi. Không thể vì họ vu oan chúng ta, hãm hại chúng ta rồi chúng ta phải trả đũa, [người có] tư tưởng này, hành vi này sẽ đọa vào tam ác đạo, mình [khởi tâm niệm này thì mình] cũng đi theo mà đọa vào tam ác đạo, đó là người ngu. Chư Phật, Bồ Tát đại từ đại bi răn dạy chúng ta, đây tức là hai câu nói trong kinh “cụ đại từ bi, cứu bạt tội khổ chúng sanh”. Vì tâm họ dùng không phải là tâm chân thành, cái thiện tâm trong vọng tâm ấy cũng chẳng tệ lắm, họ chẳng dùng tâm ác mà dùng tâm thiện, một tâm niệm thiện này khởi lên, họ có thể thoát ly tam ác đạo, sanh đến cõi trời, người. Đến cõi trời người, chư Phật, Bồ Tát vẫn [lo lắng cho họ] như cũ, vẫn chẳng bỏ họ, đây gọi là đại từ bi. “Trong nhà Phật chẳng xả một người nào cả”, có phải là sự việc như vậy không? Đúng vậy, chư Phật, Bồ Tát thường thường chăm sóc mỗi người chúng ta; nhưng giống như trong kinh thí dụ, khi sanh đến cõi trời, chúng ta rất dễ bị mê hoặc, đọa lạc. Cõi trời người sung sướng hơn tam ác đạo nhiều, nhưng nếu hưởng vui trong cõi trời, người thì sẽ mê trở lại. Do đó khi Phật, Bồ Tát chăm sóc thì chúng ta nhất định phải hợp tác với quý Ngài, cũng là nói khi gặp nhân duyên thì tự mình phải biết nắm lấy, đừng bỏ qua, sau đó những sự an lạc mà chúng ta thọ nhận được mới gọi là “diệu lạc”. Diệu lạc là sự thọ dụng trong một đời vẫn niệm niệm giác chứ không mê, “sự an lạc” như vậy mới là diệu. Trong ngũ dục lục trần khởi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì liền chẳng an lạc nữa. Ở nơi nào cũng phân bì với người ta, những gì người khác có thì mình cũng có, người khác không có thì mình cũng muốn có, có rồi còn muốn vượt trội hơn kẻ khác, cái lạc như vậy sẽ chẳng diệu. Cái lạc này đối với tinh thần, vật chất của chính mình đều có áp lực rất lớn, cái lạc như vậy đâu có diệu gì đâu. Nếu chúng ta so sánh người Trung Quốc và người ngoại quốc thì liền biết rõ. Người Trung Quốc ngưỡng mộ người ngoại quốc, họ ở nhà lầu, mỗi người đều có xe hơi, đi ra đường đều có xe, trong gia đình đều được điện khí hóa, hiện đại hóa, gia đình sinh sống rất thoải mái. Người Trung Quốc nhìn thấy thì

rất ngưỡng mộ, cứ cho rằng mình rất lạc hậu,

Phẩm Thứ Tám: Các Vua Diêm La và Quyến Thuộc Tán Thán - Tập 30 96

tự cảm thấy rất buồn bực, cảm thấy rất khổ. Bạn chỉ nhìn thấy bề ngoài, chẳng nhìn sâu thêm một tầng; nếu đi sâu thêm một tầng sẽ thấy người Trung Quốc vui sướng, người ngoại quốc rất khổ thì bạn mới nhìn thấy chân tướng sự thật. Tại sao nói người ngoại quốc khổ? Hết thảy những hưởng thụ [vật chất] của họ đều là do mua thiếu chịu hết, ngân hàng cho vay, công ty bảo hiểm cho vay để mua, đều gánh rất nhiều nợ nần trên thân, họ đâu có vui sướng gì đâu? Mỗi ngày làm việc cực khổ như trâu như ngựa để kiếm tiền trả nợ, họ sống cuộc đời như vậy. Tuy người Trung Quốc sống cuộc đời thanh bần, ở trong lều tranh, xây bức tường gạch, lợp mái nhà lá, nhưng không chịu nợ nần, không nợ thì cả thân khỏe khoắn. Cuộc sống như vậy người ngoại quốc có nằm mơ cũng chẳng nghĩ tới. Người Trung Quốc làm việc xong, về nhà đầu óc nhàn rỗi, rất tự tại, mấy người bạn thân tụ lại tán dóc, ăn đậu phộng, nhâm nhi ly rượu, [thật là] vui sướng quá chừng. Người ngoại quốc làm sao có được những sự hưởng thụ này? Khi nghỉ phép thì họ đi tìm kích thích, tìm kích thích cũng như hút thuốc phiện, làm cho đời sống của họ thư giãn một chút. Vĩnh viễn khẩn trương, luôn mắc nợ, trả nợ, bị nợ nần bức bách, có vui sướng gì đâu? Tôi cư trú ở Mỹ hết mười lăm năm, tôi cảm thấy người Mỹ chẳng vui sướng bằng người Trung Quốc, đây là vì văn hóa khác nhau, bối cảnh lịch sử khác nhau. Đương nhiên chúng ta cũng nên nâng cao phẩm chất sinh hoạt, càng nên nâng cao phẩm chất của đời sống tinh thần. Tôi còn nhớ lúc thọ giới, đây là việc bốn mươi năm trước. Đắc Giới Hòa Thượng là lão pháp sư Đạo Nguyên, trong giới đàn Ngài kể cho chúng tôi một câu chuyện, ấn tượng của chúng tôi rất sâu đậm, đây là một câu chuyện thật, chẳng giả. Ngài là người Tô Bắc, lúc nhỏ xuất gia làm tiểu sa-di, chỗ Ngài ở có một người ăn xin, con trai của người ăn xin này là một thương gia rất giàu có ở địa phương, buôn bán giàu có. Người con phát tài, còn người cha thì đi ăn xin nên bạn bè thân thích thấy vậy ai cũng trách mắng người con, người con cảm thấy cũng khó chịu, mất thể diện nên phái rất nhiều người đi tìm cha mình, rất khó khăn lắm mới tìm được người cha. Rước về nhà xong thay quần áo cho ông, chăm sóc cúng dường cho ông đàng hoàng, sai mấy người hầu hạ ông, để cho ông hưởng phước. Người cha này rất kỳ lạ, ở nhà gần một tháng thừa lúc không ai để ý ông ta lại lén trốn đi, trốn đi ăn xin như cũ. Về sau người ta cảm thấy rất hiếu kỳ nên hỏi ông: “Con ông rước ông về nhà hưởng phước, tại sao ông lại trốn đi?” Ông nói: “Tôi về đó cũng như chịu tội vậy, giống như bị người ta nhốt trong chuồng, giống như con

Phẩm Thứ Tám: Các Vua Diêm La và Quyến Thuộc Tán Thán - Tập 30 97

chim bị nhốt trong lồng, mỗi ngày được đút cơm, ngày tháng như vậy rất bực bội”. Ông nói tiếp “Tôi ra ngoài xin ăn, trên thân tôi chẳng có cái gì hết, đi đâu cũng có cơm ăn, ngày nào cũng đi đây đi đó, mệt thì kiếm chỗ nghỉ ngơi, ngày tháng như vậy vô cùng vui sướng!”. Người này hiểu được “thọ diệu lạc”. Do đó có thể biết người ta mỗi ngày ở nhà hưởng những thọ dụng vật chất, đó chẳng phải là diệu lạc, đó là tục lạc, tục nghĩa là chẳng nhã, tục chẳng kham nổi, là sự vui như vậy, đâu biết được diệu lạc? Đức Phật Thích Ca Mâu Ni thị hiện cho chúng ta, ba y một bình bát, Ngài thọ dụng diệu lạc.

Những nhu cầu con người sống trên đời cần có như ăn no, mặc ấm là đủ rồi. Thực sự hiểu được sinh hoạt, đó chính là đi đây đi đó, tiêu diêu tự tại, vậy mới gọi là nhân sinh, gọi là vui sướng. Có duyên thì tận tâm tận lực giúp đỡ chúng sanh, giúp đỡ xã hội, hy sinh dâng hiến cũng là diệu lạc. Chẳng cần danh, chẳng cần lợi, chẳng cần uy quyền chẳng cần địa vị, ngày nay gọi là làm việc thiện nguyện, bất luận ở địa vị nào cũng đều là làm việc thiện nguyện, trong đó có niềm vui chân thật, đó gọi là diệu lạc. Trong kinh Phật đã nói quá nhiều, đáng tiếc là chúng ta nghe xong, đọc xong nhưng vẫn chẳng giác ngộ, vẫn bị phiền não trói buộc y như cũ. Lỗi lầm này là ở tại chúng ta, chẳng thể oán trời, trách người. Đời người ngắn ngủi, mấy mươi năm chỉ như một khảy ngón tay, nhất định phải giác ngộ, nhất định phải biết làm thế nào sống qua ngày, sinh hoạt như thế nào mới là đúng đắn, lời dạy của đức Phật mới là đúng đắn. Phải nên nhìn thấu thế tục, phải thoát ly thế tục, đây chính là như nhà Phật thường nói siêu phàm nhập thánh, phải nhìn thấu suốt thế tục, siêu việt thế tục. “Thị chư tội chúng, tri nghiệp đạo khổ”, hai câu này vô cùng quan trọng. Kinh này vừa mở đầu, hết thảy chư Phật tán thán đức Phật Thích Ca Mâu Ni trong ngũ trược ác thế thị hiện thành Phật, “tri khổ lạc pháp”. Đức Phật biết pháp gì là khổ, pháp gì là vui. Chúng ta nghe lời dạy của đức Phật thì phải biết nghiệp đạo khổ. Nghiệp đạo là gì? Tạo nghiệp mà không giác ngộ thì gọi là nghiệp đạo. Chúng ta khởi tâm động niệm, ngôn ngữ tạo tác, mê chứ chẳng giác, tà chứ chẳng chánh, nhiễm chứ chẳng tịnh thì gọi là nghiệp đạo. Ngược lại khi chúng ta khởi tâm động niệm, ngôn ngữ tạo tác đều có thể giác mà không mê, chánh mà chẳng tà, tịnh mà chẳng nhiễm thì đó gọi là Bồ Tát đạo, đó là Phật đạo. Phật đạo và nghiệp đạo trên Sự chẳng sai khác, sai khác ở tại một niệm (niệm đầu), một niệm giác thì là Phật, Bồ Tát, một niệm mê thì là nghiệp đạo khổ. Làm thế nào mới có thể “thoát đắc xuất ly”? Thoát là thoát

khỏi ác đạo. Không những thoát ra khỏi tam ác đạo, mà phải thoát ra khỏi lục đạo luôn. Khi nào thoát khỏi? Hiện nay thoát khỏi. Hiện nay thoát khỏi như thế nào? Trong tâm đối với hết thảy pháp chẳng phân biệt, chẳng chấp trước thì thoát ra rồi. Thoát khỏi chẳng phải là thoát khỏi hoàn cảnh này, chẳng phải vậy, chẳng nói bạn chạy trốn thế gian, đó là sai lầm; [thoát khỏi là] ngay trong thế gian nhưng vượt thoát thế gian. Chúng ta ăn cơm, ăn cơm cũng là thoát ly. Người thế gian ăn cơm, đối với việc ăn cơm vẫn còn phân biệt chấp trước, đó là nhiễm, là mê. Sống đời sống mê, tà, nhiễm, khi ăn cơm vẫn tương ứng với mê, tà, nhiễm, vậy là tạo nghiệp lục đạo, tạo nghiệp tam ác đạo, đó là nghiệp đạo khổ. Ăn cơm như thế nào mới thoát ly? Chẳng có phân biệt, chẳng có chấp trước, cái gì cũng ngon hết. Lạt có mùi vị của lạt, mặn có mùi vị của mặn, chẳng có phân biệt, chẳng có chấp trước. Trong sự ăn cơm, thoát ly lục đạo; trong khi mặc áo cũng vậy, nghĩa là từng ly từng tí trong đời sống hằng ngày, sinh hoạt chẳng khác mọi người; một người thì sống đời sống lục đạo, còn người kia thì sống đời sống thoát ly; một bên thì phân biệt chấp trước, một bên thì chẳng có phân biệt, chấp trước; một người tâm không thanh tịnh, còn người kia thì tâm vô cùng thanh tịnh. Có thể vĩnh viễn giữ được tâm thanh tịnh, vĩnh viễn không sanh phân biệt, chấp trước, đó là “vĩnh bất tái lịch”, bạn sẽ không trở lại con đường cũ, vĩnh viễn thoát ly lục đạo, lục đạo đều

là ác đạo. Nói thêm với quý vị thập pháp giới cũng là ác đạo. Phật, Bồ Tát dạy chúng ta, chúng ta đã nghe rõ ràng, thực sự nghe rành rẽ, tại sao không chịu làm theo? Xin xem tiếp kinh văn:

Như mê lộ nhân ngộ nhập hiểm đạo. (Như người lạc đường đi lầm vào con đường hiểm.)

Việc này phù hợp với thí dụ ở trên, giống như bạn đi đường, bị lạc phương hướng. "Ngộ nhập hiểm đạo", trên đường có sư tử, sói, hổ, báo, rắn độc, thú dữ, rất nguy hiểm.

Ngộ thiện tri thức dẫn tiếp lịnh xuất, vĩnh bất phục nhập. (Gặp vị Thiện Tri Thức dẫn cho ra, không bao giờ còn lạc vào nữa.)

Phẩm Thứ Tám: Các Vua Diêm La và Quyến Thuộc Tán Thán - Tập 30 99

Bạn gặp một người tốt, ông ta hiểu rõ các thứ nguy hiểm trên đường, khuyên bạn không nên đi theo con đường ấy. Bạn hiểu rõ rồi nên đổi hướng đi, đi đường khác, chẳng cần phải mạo hiểm. Sau khi bạn biết được, thấy kẻ khác đi vào con đường ác này thì bạn cũng phải khuyên họ.

Phùng kiến tha nhân phục khuyến mạc nhập. (Gặp gỡ người khác lại khuyên chớ vào đường ấy.)

Đây là dạy lại cho người khác.

Tự ngôn: "Nhân thị mê cố, đắc giải thoát cánh tiện bất phục nhập". (Còn tự nói rằng: "Tôi bị mê lầm, nay được thoát ra rồi, không còn trở vào đó nữa".)

Nói với người ấy, con đường họ đi hiện nay, lúc trước tôi đã từng lạc đường, đi lạc vào đường này, gặp được một vị thiện tri thức, vị ấy khuyên tôi, tôi quay đầu lại. Giúp đỡ người khác quay đầu, từ đâu quay trở lại? Từ vọng tưởng, phân biệt, chấp trước quay trở lại, từ thị phi, nhân ngã, tham-sân-si-mạn quay trở lại, [thị phi, nhân ngã, tham-sân-si- mạn đều] là ác đạo. Chúng ta gặp Phật, Bồ Tát, thiện tri thức này, Phật, Bồ Tát dạy những đạo lý này cho chúng ta, chúng ta giác ngộ, chúng ta cũng quan sát rõ ràng những sự tướng mà họ nói, chúng ta sẽ chẳng đi lạc vào đường đó nữa. Trong mọi lúc, mọi nơi, khi đối người, đối sự, và đối vật nhất định không mê hoặc nữa, sẽ không khởi tâm động niệm, không phân biệt chấp trước nữa thì bạn đã giác ngộ rồi. Nếu bạn còn khởi tâm động niệm, còn phân biệt chấp trước thì bạn lại sai lầm nữa rồi, lại đi lạc vào đường ác nữa rồi. Cảnh giới trong ấy vô cùng nhỏ nhiệm, sợ mọi người nghe xong lại hiểu lầm. Như vậy có phải là hết thảy người, hết thảy vật trên thế gian này không cần phải chú ý đến nữa ư? Tôi chẳng dạy bạn không chú ý đến, tôi chẳng dạy bạn không làm, chỉ dạy bạn không khởi tâm phân biệt, không khởi chấp trước, chứ không phải kêu bạn đừng ăn cơm. Vẫn ăn cơm như thường, một ngày vẫn ăn ba bữa, chẳng thiếu bữa nào. Phật dạy chúng ta ăn cơm đừng phân biệt, đừng kén chọn, chứ đâu có kêu bạn không ăn cơm? Đối với xã hội, hết thảy Phẩm Thứ Tám: Các Vua Diêm La và Quyến Thuộc Tán Thán - Tập 30 100

chúng sanh, Bồ Tát đại từ đại bi, tùy loại hóa thân, tùy cơ thuyết pháp, chư Phật, Bồ Tát bận rộn cũng chẳng vui sướng sao! Chẳng phải họ không làm, cái gì họ cũng làm, thị hiện trong các ngành các nghề, trong kinh Hoa Nghiêm chúng ta nhìn thấy, trong ngành nghề nào cũng đều làm ra thành tích tốt nhất, làm gương cho hết thảy chúng sanh, đâu phải họ không làm; họ đều làm hết. Trên Sự thì làm viên mãn như vậy, trong tâm trong sạch chẳng nhiễm mảy trần. Người thế gian chúng ta làm xong thì kiêu ngạo, giành công, [cho rằng] tôi đã làm bao nhiêu chuyện tốt rồi, đối với xã hội, đối với chúng sanh tôi đã cống hiến nhiều như vậy. Vậy là đã bị ô nhiễm, bạn sẽ chẳng thoát ra khỏi lục đạo; làm càng nhiều chuyện tốt, hưởng phước báo trong lục đạo thì phước báo đó chẳng phải là diệu lạc. Chư Phật, Bồ Tát thị hiện làm càng nhiều chuyện tốt hơn nữa, trong tâm chẳng lưu lại một chút dấu vết nào, đúng như câu nói "làm mà không làm, không làm mà làm", đó mới là diệu. Làm thì chúng ta tận tâm tận lực mà làm, Không làm nghĩa là tâm địa thanh tịnh, tuyệt chẳng có vọng tưởng, chẳng có phân biệt, chẳng có chấp trước. Phải hiểu rõ ràng, hiểu rành rẽ ý nghĩa này, để không đến nỗi hiểu lầm. Những gì mình làm đều vì hết thảy chúng sanh, chúng ta tuyệt đối tận tâm tận lực, làm thành công thì chúng sanh có phước, chẳng phải tôi có công, tôi có công gì đâu? Nếu không thành công thì phước đức nhân duyên của chúng sanh chưa chín muồi, tôi cũng chẳng có lỗi. Do đó tự hành, hóa tha đều là tùy duyên chứ chẳng phan duyên, phan duyên nghĩa là gì? Trước tướng (chấp trước) thì sẽ phan duyên, ly tướng tức là tùy duyên; có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước tức là phan duyên, rời khỏi phân biệt, chấp trước tức là tùy duyên. [Chúng ta] phải hiểu rõ những Sự, Lý này, phải hiểu rành rẽ để chẳng hiểu lầm. Xem tiếp kinh văn:

Nhược tái lý tiễn do thượng mê ngộ, bất giác cựu tằng sở lạc hiểm đạo, hoặc trí thất mạng như đọa ác thú. (Nếu đi vào nữa và còn mê
lầm, không biết đó là con đường hiểm nạn mà mình đã từng lạc vào, thì có thể đến phải mất mạng, như đọa vào ác đạo.)

Đây là nói hợp với thí dụ ở phần trước, tập khí ác của chúng ta quá nặng, rất khó khắc phục. "Nhược tái lý tiễn, do thượng mê ngộ" hai Phẩm Thứ Tám: Các Vua Diêm La và Quyến Thuộc Tán Thán - Tập 30 101

câu này nghĩa là tánh cảnh giác của chúng ta không đủ, mặc áo ăn cơm lại khởi phân biệt, lại kén chọn. Chúng ta làm bắt đầu từ chuyện nhỏ nhất, mỗi ngày bạn ăn cơm, hôm nay kén chọn món này ăn ngon, ngày mai kén chọn món kia, bạn phải biết đó là nghiệp đạo khổ. Tham khẩu vị, tham hưởng thụ là bạn đang tạo nghiệp, bạn chẳng giác ngộ. Khi chúng ta ăn cơm, lúc chắp tay niệm chú cúng dường để cúng dường Phật hãy nghĩ đến đức Phật Thích Ca Mâu Ni năm xưa đi trì bát, người ta cho gì thì ăn món đó. Ngài có kén chọn "Hôm nay bạn cho tôi đồ ăn chẳng ngon, chẳng hợp khẩu vị của tôi" không? Phật có nói như vậy bao giờ chưa? Đệ tử Phật có khởi tâm niệm như vậy chăng? Chẳng có. Ngày nay chúng ta thứ nào cũng kén chọn, chúng ta đang tạo nghiệp nhưng chẳng biết. Uống trà phải lựa trà nào ngon, tôi chưa từng biết trà nào là trà ngon, trà nào dở, tôi chẳng biết. Người ta tặng trà cho tôi, tôi đều chuyển tặng cho người khác. Tặng món đồ gì quý giá cho tôi đều là rất uổng, tại sao vậy? Vì tôi chẳng

biết giá trị, tôi chẳng biết quý hay hèn, có ăn là được rồi, có mặc là được rồi. Nhất định phải thực hiện những lời răn dạy trong kinh này vào sinh hoạt hằng ngày, phải bắt đầu tu từ đâu? Mỗi ngày đều ăn cơm, mỗi ngày đều mặc áo, mỗi ngày đều làm việc, phải phản tỉnh từ đời sống hiện thực, phải quay đầu từ đời sống hiện thực, quay đầu là bến bờ, sửa thói quen, sửa tật xấu. "Bất giác cựu tằng sở lạc hiểm đạo", đây là vì bạn chẳng giác ngộ, trong quá khứ chúng ta đã từng trải qua trong tam ác đạo, không những chỉ là từng trải qua, mà đã trải qua vô số lần. Ngày nay chúng ta có thể thoát ra khỏi tam ác đạo và được thân người, cũng không phải được Địa Tạng Bồ Tát cứu vớt sao? Tất cả hết thảy chư Phật, Bồ Tát thị hiện trong cõi ngạ quỷ, địa ngục để độ chúng sanh đều gọi là Địa Tạng Bồ Tát. Tương lai chúng ta thành tựu, nhìn thấy chúng sanh trong địa ngục khổ, chúng ta cũng sẽ hóa thân đến địa ngục độ hóa chúng sanh, người trong địa ngục cũng xưng chúng ta là Địa Tạng Bồ Tát; Địa Tạng Bồ Tát là một tên chung, chẳng phải tên riêng của một người. Ngày nay chúng ta được thân người [nhưng] đã quên ráo trọi những sự đau khổ trong tam ác đạo. Khi chúng ta thấy chúng sanh trong tam ác đạo có khởi tâm giác ngộ không? Thấy súc sanh thì giác ngộ cái khổ của súc sanh, tôi đã từng làm súc sanh. Thấy ngạ quỷ, địa ngục, thì giác ngộ cái khổ của ngạ quỷ, địa ngục, tôi đã từng đọa vào cõi địa ngục, đã từng làm ngạ quỷ, có còn muốn làm thêm nữa không? Tại sao chúng nó biến thành súc sanh? Vì ngu si. Tại sao đọa ngạ quỷ? Vì tham dục. Tại sao đọa địa ngục? Vì sân giận. Vẫn còn tham-sân-si thì sẽ đọa vào tam ác đạo, ngày

nay trong tâm tôi vẫn thường khởi tham-sân-si thì tôi đã "nhược tái lý tiễn", tôi đã đi ngược vào đường cũ rồi. Chẳng dễ gì thoát ra khỏi tam ác đạo và được thân người, được thân người xong lại không ngừng tạo nghiệp tam ác đạo, một khi thân người của bạn bị mất thì liền trở lại tam ác đạo nữa. Không phải giống như đã nói trong đoạn kinh phía trên sao? Vừa mới thoát ra khỏi ác đạo, vừa [thoát ra xong] đánh một vòng chẳng bao lâu bèn quay trở lại nữa. Mức sai biệt giữa thời gian ở cõi người và tam ác đạo rất lớn, phần đông nói một tháng ở cõi người bằng một ngày ở cõi ngạ quỷ; thật ra sự sai khác giữa thời gian trong cõi ngạ quỷ, súc sanh, địa ngục cũng chẳng giống nhau. Trong địa ngục có chỗ một ngày bằng mấy trăm năm ở cõi người, có chỗ bằng mấy ngàn năm, sai khác rất lớn. Chúng ta tính thời gian sai khác nhỏ thôi, chỉ tính một trăm năm, bạn thoát ra khỏi địa ngục được thân người, cho dù bạn sống đến một trăm tuổi, bạn lại tạo tội ngũ nghịch, thập ác, sau khi thọ mạng một trăm năm hết lại phải đọa địa ngục nữa; lúc những kẻ trong địa ngục nhìn thấy bạn, bạn chỉ mới ra khỏi một ngày thôi liền quay trở lại nữa rồi? Chính là sự việc như vậy. Quên hết trơn những lời răn dạy của Bồ Tát. Xin xem tiếp kinh văn:

Địa Tạng Bồ Tát, phương tiện lực cố, sử lịnh giải thoát, sanh nhân thiên trung, toàn hựu tái nhập. (Bồ Tát Địa Tạng dùng sức phương tiện khiến họ
được giải thoát, sanh trong cõi trời, cõi người, nhưng rồi họ lại trở vào lần nữa.)

Đây chính là thí dụ tôi nói lúc nãy. "Toàn" là rất nhanh, vừa thoát ra liền quay trở lại. Nếu chiếu theo cách nói thông thường, lúc trước lão cư sĩ Lý Bỉnh Nam ở Đại Chuyên Phật Học Giảng Tọa nói trạng huống của địa ngục cho chúng tôi nghe. Thầy nói một

ngày ở địa ngục bằng hai ngàn bảy trăm năm ở cõi người chúng ta, vậy thì cho dù bạn sống đến một trăm tuổi, hai trăm tuổi ở cõi người thì cũng không phải chỉ là vài phút [trong địa ngục] là quay trở lại hay sao? Vừa ra khỏi địa ngục hít một hơi liền quay trở lại. Thật đúng là như vậy. Đây là nhờ bạn học Phật tương đối có gốc rễ, Địa Tạng Bồ Tát vừa khuyên bạn, bạn liền khởi lên một tâm niệm thiện thì bạn thoát ra, vừa thoát khỏi xong lập tức mê trở lại.

Nhược nghiệp kết trọng, vĩnh xứ địa ngục, vô giải thoát thời.

Phẩm Thứ Tám: Các Vua Diêm La và Quyến Thuộc Tán Thán - Tập 30 103

(Nếu kết nghiệp nặng nề thì phải ở mãi trong địa ngục, không lúc nào được giải thoát.)

Đây là nói nghiệp của bạn rất nặng, Địa Tạng Bồ Tát ở đó dạy bạn chẳng nghe, chẳng tin. [Nếu bạn có] nghiệp chướng nặng nề như vậy ở trong địa ngục, Địa Tạng Bồ Tát thường vào địa ngục giáo hóa thì bạn cũng chẳng nhận ra, gặp Bồ Tát cũng chẳng màng tới. Chư Phật, Bồ Tát ở cõi nào giáo hóa chúng sanh, nhất định sẽ thị hiện cùng thân tướng với chúng sanh ở cõi đó thì mới có thể giáo hóa. Các Ngài chẳng dùng thân có ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp, thân này người không có phước báo chẳng nhìn thấy, chỉ nhìn thấy thân giống với mình, thân giống mình thì càng không dễ nhận ra. Chư Phật, Bồ Tát ứng hóa trong thế gian chúng ta rất nhiều, đời xưa nhiều, ngày nay càng nhiều nữa. Tại sao nói ngày nay càng nhiều hơn? Ngày nay chúng sanh khổ hơn thì Phật, Bồ Tát nhất định sẽ thị hiện nhiều hơn. Nhưng thị hiện thân giống như chúng ta thì chúng ta không nhận ra. Người nào là Phật? Người nào là Bồ Tát? Chúng ta làm sao biết được. Nhất định phải hiểu sâu Phật pháp, bạn hiểu Phật lý tương đối thấu triệt, tâm địa thanh tịnh, tâm cảnh giác cao, dần dần bạn sẽ phát hiện ở chung quanh thực sự có rất nhiều Phật, Bồ Tát luôn luôn chăm sóc cho chúng ta. Hình tướng của những vị Phật, Bồ Tát này thị hiện chẳng giống nhau, có thiện, có ác, cảnh giới thị hiện có thuận, có nghịch, hết thảy đều nhằm giúp cho chúng ta giác ngộ, quay về. Trong cảnh thuận giúp chúng ta đoạn dứt tham, cắt đứt tham ái, trong cảnh nghịch giúp chúng ta đoạn dứt sân giận, giúp tâm chúng ta trong cảnh giới thiện - ác, thuận - nghịch đều có tâm thanh tịnh, có tâm bình đẳng. Trong cảnh thuận chúng ta sanh tham ái, trong cảnh nghịch sanh tâm sân giận, trong kinh nói như vậy là mê rồi, lại đọa lạc rồi, thoát ra khỏi ác đạo chẳng được mấy ngày liền quay trở lại. Đây cũng tức là đức Phật trong kinh thường nói chỉ cần trong lục đạo luân hồi thì nhất định thời gian ở trong tam ác đạo dài, trong tam thiện đạo thời gian ngắn, đây là đạo lý nhất định. Nếu bạn không thể nhận biết rõ hoàn cảnh, chẳng tiếp nhận lời giáo huấn thì đó là nghiệp chướng của bạn quá nặng, "ở mãi trong địa ngục, chẳng có lúc nào được giải thoát". Đây là chân tướng sự thật, cho nên đọa trong địa ngục thì thọ mạng vô lượng kiếp. Xem tiếp kinh văn:

Nhĩ thời Ác Độc Quỷ Vương hiệp chưởng cung kính bạch Phật Phẩm Thứ Tám: Các Vua Diêm La và Quyến Thuộc Tán Thán - Tập 30 104

ngôn: "Thế Tôn, ngã đẳng chư quỷ vương, kỳ số vô lượng tại Diêm Phù Đề, hoặc lợi ích nhân, hoặc tổn hại nhân, các các bất đồng, nhiên thị nghiệp báo sử ngã quyến thuộc du

hành thế giới, đa ác thiểu thiện”.

(Bấy giờ, Ác Độc Quỷ Vương chắp tay cung kính bạch đức Phật: “Bạch Đức Thế Tôn! Hàng Quỷ Vương chúng con số đông vô lượng, ở cõi Diêm Phù Đề hoặc làm lợi ích cho người, hoặc làm tổn hại cho người, mỗi mỗi không giống nhau. Nhưng vì nghiệp báo khiến quyến thuộc chúng con đi khắp thế giới, làm ác nhiều làm thiện ít”.)

Phía trước chúng ta đã đọc thấy những đại quỷ vương trong hội này, trong kinh nêu ra mười mấy vị, Ác Độc Quỷ Vương là thủ lãnh, vị này là đại biểu, xếp tên hàng đầu. Phật nói với chúng ta những đại quỷ vương này đều là Pháp Thân Đại Sĩ, đều là chư Phật, Bồ Tát thị hiện, chẳng phải là quỷ vương thật. Nếu thực sự từ cõi ngạ quỷ thì đâu có thể tham gia pháp hội thù thắng của đức Phật Thích Ca Mâu Ni được? Ngài hiện thân quỷ vương trong quỷ đạo độ chúng sanh, trên thực tế thì Ngài là Bồ Tát. Giống như trong nhà Phật thường phóng Diệm Khẩu, đối diện bàn Diệm Khẩu thì thường dùng giấy làm thành tượng một quỷ vương, mặt xanh răng nhọn, hình dạng rất dễ sợ, gọi là Tiêu Diện Đại Sĩ. Vị này là ai? Ngài chính là Quán Thế Âm Bồ Tát. Quán Thế Âm Bồ Tát ở trong quỷ đạo cũng thị hiện thân phận quỷ vương, nếu Ngài thị hiện thân người, trời thì sẽ chẳng độ nổi những chúng sanh này, trong quỷ đạo nhất định phải hiện thân ngạ quỷ, đó là Quán Thế Âm Bồ Tát. Quỷ Vương “hiệp chưởng cung kính” nói với đức Phật; phía trước là lễ tiết, chúng ta cũng chẳng cần nói chi tiết. “Thế Tôn” là tôn xưng đức Phật Thích Ca Mâu Ni. “Ngã đẳng chư quỷ vương, kỳ số vô lượng, tại Diêm Phù Đề”, số lượng trên thế gian này quá nhiều đi thôi, quỷ còn nhiều hơn người ta. Nói thật ra, phàm nơi có người cư trú thì cũng có quỷ ở đó, người và quỷ cùng ở một nơi, chúng ta sinh sống trong hai không gian khác nhau cho nên có thể xếp chung một chỗ, chẳng gây trở ngại lẫn nhau; nhà của người có thể xếp chồng lên nhà của quỷ mà chẳng ngăn ngại lẫn nhau. Tường vách của chúng ta chẳng ngăn ngại đối với quỷ, họ có thể đi xuyên qua, nhưng nhà của họ thì họ không

thể đi xuyên qua; cũng giống vậy vách tường nhà của quỷ chúng ta có thể đi xuyên qua mà không có chướng ngại, còn họ thì có chướng ngại. Đây là hai không gian khác nhau, xếp chồng tại một chỗ. Con người nói thật ra có nhiều khi thường thấy quỷ, nếu chúng ta bình tĩnh suy nghĩ, tự mình chắc chắn đã từng gặp quỷ rồi. Nhiều khi chúng ta trong nhà, hoặc trong phòng đột nhiên cảm thấy không thoải mái, lông tóc dựng đứng, đó là gì? Đó là gặp quỷ. Bởi làn sóng của quỷ ảnh hưởng, hiện nay khoa học gia gọi là từ trường. Từ trường của chúng ta tiếp xúc với từ trường của họ, nếu từ trường của ta mạnh thì sẽ chẳng bị quấy nhiễu, nếu từ trường của ta yếu thì sẽ bị quấy nhiễu, bị quấy nhiễu sẽ cảm thấy không thoải mái. Họ có thể quấy nhiễu chúng ta, chúng ta cũng có thể quấy nhiễu họ, lúc từ trường của chúng ta quá mạnh thì họ sẽ tránh xa, họ sẽ chẳng đến gần, tại sao vậy? Đến gần thì họ cũng chẳng thoải mái. Thế nên trong Phật pháp, trong kinh điển thường nói một người tu hành đến mức công phu thực sự đắc lực, trong phạm vi bốn mươi dặm những ác quỷ, ác thần đều tránh né, tại sao? Từ trường của người ấy quá mạnh, khi họ đi vào liền cảm thấy không thoải mái, sức mạnh

của từ trường có thể khống chế trong phạm vi bốn mươi dặm thì họ đều phải tránh né. Khi người tu hành còn gặp quỷ thì nói cách khác, công phu tu hành của bạn quá kém, quỷ cũng hiếp đáp bạn, cũng cười bạn. Công phu tu hành của bạn là giả, chẳng phải thật, chỉ làm dáng bề ngoài còn trong tâm vẫn còn tham-sân-si-mạn, thế nên quỷ cũng khinh thường bạn, là sự việc như vậy. Người sợ quỷ, quỷ càng sợ người, không phải có câu nói như vầy sao "người sợ quỷ ba phần, quỷ sợ người bảy phần", nhưng rất nhiều người thường sợ quỷ, thật là rất kỳ lạ. Đáng lý quỷ sợ người mới đúng, tại sao người lại sợ quỷ? Tâm địa ngay thẳng thì quỷ cũng tránh né bạn ba phần, quỷ tôn kính người tốt. Tâm địa ngay thẳng, thanh tịnh, từ bi, quỷ thần cũng tôn kính bạn, làm sao dám hại bạn! Quỷ thần ủng hộ bạn thì đó là [loại quỷ làm] lợi ích người, quỷ thần đến phá bạn thì đó là [loại quỷ] làm hại người, mỗi loại khác nhau. Nếu chúng ta hỏi quỷ thần làm lợi người nhiều hay làm hại người nhiều? Vấn đề này chẳng ở tại họ mà ở tại bản thân chúng ta. Nếu chúng ta giữ lòng tốt, làm việc tốt, lợi ích cho xã hội, lợi ích đại chúng thì quỷ thần nhất định sẽ làm lợi cho, hộ niệm và ủng hộ chúng ta. Nếu chúng ta khởi tâm động niệm tà ác, làm chuyện gì cũng gây hại kẻ khác, gây hại cho xã hội, chỉ lo cho lợi ích của mình, thì quỷ thần sẽ làm hại chúng ta. Do đó [lợi hay hại] chẳng phải ở đối phương mà ở chính mình. Đoạn sau Ngài nói rất hay "nhiên thị nghiệp báo, sử ngã quyến thuộc, du hành thế giới, đa ác thiểu thiện",

"ác nhiều thiện ít" nói rõ người thế gian tạo ác nghiệp nhiều, ác giao cảm cùng ác, thiện cảm ứng với thiện. Tiêu chuẩn của thiện ác, tiêu chuẩn đơn giản nhất là ngũ giới thập thiện. Sau đó lại nêu thí dụ, những lời này đều do Ác Độc Quỷ Vương nói:

Quá nhân gia đình, hoặc thành ấp tụ lạc, trang viên phòng xá, hoặc hữu nam tử nữ nhân tu mao phát thiện sự, nãi chí huyền nhất phan nhất cái, thiểu hương thiểu hoa, cúng dường Phật tượng cập Bồ Tát tượng, hoặc chuyển độc tôn kinh, thiêu hương cúng dường nhất cú nhất kệ.
(Đi qua gia đình người ta, hoặc thành phố, xóm làng, trang trại,
vườn cây, buồng nhà, trong đó như có người nam kẻ nữ nào làm được việc thiện bằng mảy lông sợi tóc; cho đến treo một tràng phan, một bảo cái và dâng chút hương, chút hoa cúng dường tượng Phật cùng tượng Bồ Tát, hoặc chuyển đọc tôn kinh, đốt hương cúng dường cho một bài kệ, một câu kinh.)

Đây là quỷ thần nhìn thấy người tu thiện, chúng ta nói sơ lược về đoạn này. Quỷ thần đi qua nhà người ta, đây là chuyện thường, rất thường xảy ra, hầu như mỗi ngày đều có. "Thành ấp tụ lạc" tức là thành thị, trong đô thị có quỷ thần, trên đường lộ ban ngày dương khí quá thịnh thì họ tránh né, phàm là quỷ thần đều sợ ánh sáng mặt trời, cho nên khi họ xuất hiện đều là lúc tối. Đại khái đến hoàng hôn lúc mặt trời lặn thì quỷ thần liền xuất hiện, nhưng số lượng rất ít, giống như trời tờ mờ sáng, lúc bốn, năm giờ trời vừa mới sáng, có một số ít người đi ra ngoài trời vận động, phần đông còn đang ngủ. Lúc nào nhiều nhất? Đại khái mười một, mười hai giờ khuya, ngoài đường có rất đông quỷ thần, rất náo nhiệt. Con người chúng ta có tiệm buôn, có đường phố, quỷ cũng có tiệm buôn, đường phố của họ. Lần trước bác Lôi ở đây báo cáo với quý vị,

[những chuyện] đó đều là thật, chẳng phải giả, chuyện thật người thật, người và quỷ cùng ở một nơi. “Trang viên xá trạch”, những chỗ họ đi qua, thôn trang vườn tược, những chỗ có nhà người ta. Họ thấy có người hành thiện nơi đó, đây là một niệm thiện, họ làm việc này. “Hoặc hữu nam tử nữ nhân, tu mao phát thiện sự”, việc thiện nhỏ, ở đây làm

một việc thiện nhỏ. Những việc thiện nào? Sau đó nêu ra vài việc “nãi chí huyền nhất phan nhất cái”, ý nghĩa của “phan cái” đã nói phía trên; thời xưa treo phan, treo tràng là việc mà ngày nay chúng ta gọi là tuyên truyền Phật pháp, thời trước dùng cách này để truyền bá tin tức, nói với mọi người chỗ đó có giảng kinh, có pháp hội, mọi người biết được, ai muốn thì đến đó tham dự, đó là để truyền thông tin tức. Hiện nay chẳng cần nữa, ngày nay thông tin phát triển, [phương tiện thông tin] tiến bộ, thù thắng, nhanh chóng hơn ngày xưa. Nhưng tác dụng của những thứ Phan và Cái này đối với người chẳng còn nữa, đối với quỷ thần vẫn còn dùng được. Nhưng chư vị nên nhớ đây là để truyền thông tin tức. “Thiểu hương thiểu hoa” là tiêu biểu tu hành, một cây nhang, một cánh hoa, chẳng phải là một đóa, chỉ là một cánh hoa, tiêu biểu cái gì? Tiêu biểu tu hành. Mọi người đều biết hương tiêu biểu Giới Định, hoa tiêu biểu Lục Độ, họ khởi một niệm Giới Định, Lục Độ, chúng ta đốt hương, cúng hoa sẽ phát sinh ra lợi ích chân thật. Tuy một niệm này rất yếu ớt, việc thiện nhỏ như cọng lông, sợi tóc, nhưng đó thực sự là một niệm, một niệm thiện này. Tuy thiện niệm này rất yếu, thời gian khởi thiện niệm rất ngắn nhưng cũng đáng được tán thán; khởi lên một niệm thiện không dễ gì, vì những tâm niệm lúc bình thường đều là ác niệm. “Cúng dường Phật tượng, cập Bồ Tát tượng”, cúng dường tức là chiêm lễ, chiêm ngưỡng, lễ bái. Hoặc là “chuyển độc tôn kinh”, là bạn đang đọc kinh. “Thiêu hương cúng dường nhất cú nhất kệ”, lúc đọc kinh có thể đốt hương, đốt hương là cúng dường Pháp Bảo. Lúc bạn đọc kinh có quỷ thần nghe, người đời xưa đọc kinh thường đốt hương, hiện nay người đọc kinh rất ít đốt hương. Chúng ta chỉ đốt hương lúc cúng Phật, lúc đọc kinh chúng ta rất ít đốt hương. Nhưng lúc đọc kinh niệm Phật chẳng ở Niệm Phật Đường, ở tại những chỗ khác, chúng ta đọc kinh niệm Phật có khi nghe được hương lạ, nghe được mùi hương thoang thoảng, chẳng giống với những loại hương chúng ta thường đốt, mùi hương rất nồng, có thể có trạng huống này xảy ra. Đây là việc gì? Đây là lúc chúng ta đọc kinh, có những thiên thần đi ngang qua, quỷ thần đi ngang qua, họ cung kính cúng dường, chúng ta rất khó nhận biết được. Thiên thần đi ngang qua, nhìn thấy thì họ ngừng lại ở đó chắp tay, trên thân người Trời này có mùi hương, cho nên bạn ngửi được mùi hương, hiện tượng này rất thường xảy ra, có nhiều đồng tu đều từng trải qua. Chúng ta gặp những cảnh giới này cũng chẳng phải sanh tâm vui mừng, đây là chuyện rất phổ thông, rất bình thường. Nếu bạn gặp những chuyện

này, bạn cảm thấy kỳ lạ, cảm thấy bất bình thường, rất vui thích rồi sanh tâm cống cao ngã mạn, vậy thì bạn sai rồi, bạn bị ma chọc phá rồi. Nếu dùng tâm bình thường để đối xử thì đây là cảnh giới tốt. Xin xem tiếp đoạn kinh sau đây:

Ngã đẳng quỷ vương kính lễ thị nhân. (Thì hàng quỷ vương chúng con sẽ kính lễ người đó.)

Đối với người tu thiện, những quỷ thần này đều tôn kính, đều kính lễ bạn.

Như quá khứ, hiện tại, vị lai chư Phật. (Như kính lễ các đức Phật thuở quá khứ, hiện tại cùng vị lai.)

Họ đối với người tu thiện, đương nhiên đây chẳng phải là quỷ thông thường, quỷ thường chẳng có cảnh giới này. Con người khởi một niệm thiện, làm một chuyện thiện nhỏ liền xem người đó như chư Phật, đây là thật chẳng giả. Cho nên tôi thường nói đại chúng niệm Phật trong Niệm Phật Đường, mỗi người đều là Phật, chẳng khác gì với lời nói trong kinh này. Vì lúc bạn ở trong Niệm Phật Đường, vạn duyên buông xuống, nhất tâm chuyên niệm A Di Đà Phật, bạn tương ứng với A Di Đà Phật, "một niệm tương ứng một niệm Phật, niệm niệm tương ứng niệm niệm Phật", vậy bạn không phải là Phật thì ai là Phật? Ngày nay những người hộ trì, hộ pháp, người cúng dường, chúng ta thực sự đang cúng dường chư Phật Như Lai, phước này bao lớn! Khi bạn ra khỏi Niệm Phật Đường, tiếp xúc với người, sự, vật lại khởi tâm động niệm, vậy thì bạn đã thoái chuyển rồi, sự tu hành như vậy cứ tiến lên rồi lại thoái lui. Nhưng hiện nay bạn còn chưa đến tam ác đạo, bạn thoái chuyển xong lại tạo nghiệp tam đồ, quả báo tam đồ còn chưa hiện ra, vậy thì chưa quan trọng lắm. Thế nên thời gian huân tập trong Niệm Phật Đường, trong giảng đường càng dài càng tốt. Chúng tôi hy vọng tương lai làng Di Đà xây xong, người niệm Phật trong Niệm Phật Đường mỗi ngày hai mươi bốn giờ không gián đoạn, hiện nay đã làm được mười hai tiếng đồng hồ, tương lai hy vọng làm được hai mươi bốn giờ. Đạo tràng như vậy, nếu ở đó an định tâm được, trụ ở đó ba năm thì làm sao không có thành tựu cho được! Đây tức Phẩm Thứ Tám: Các Vua Diêm La và Quyến Thuộc Tán Thán - Tập 30 109

Nguồn: Giảng Sư (giangsu.io.vn) — văn bản trích từ kho sách cổ và kinh điển.